

DE DALLERGUT DROMENWINKEL

Inhoud

Auteurswoord	7
Proloog	
De historische winkel van de derde discipel	9
1 Een succesvolle dag in de DallerGut Dromenwinkel	29
2 Liefdesgids van de nacht	57
3 Precognitieve droom	79
4 Terugbetalingsverzoek wegens trauma	100
5 Algemene ledenvergadering van de dromenmakers	125
6 Bestseller van de maand	151
7 'Yesterday' en de benzeenring	176
8 Levens van anderen (proefversie)	189
9 U hebt een droom ontvangen van een anonieme klant	203
Epiloog 1	
Viggo Myers' sollicitatiegesprek	225
Epiloog 2	
Speedo's perfecte dag	231

Auteurswoord

Waarom dromen we? Waarom zijn we zo gemaakt dat we een derde van ons leven slapend doorbrengen? Mystérieuze en vreemde scènes die onmogelijk uit mijn hoofd kunnen komen, die persoon die steeds maar weer in mijn dromen opduikt, plekken waar ik met zekerheid nog nooit ben geweest. Zijn die levendige gebeurtenissen in mijn droom vannacht inderdaad slechts fantasieën van mijn onderbewustzijn? Waarschijnlijk heeft iedereen weleens nagedacht over dergelijke vragen, maar ik had me steviger aan ze vastgeklampt dan een kind aan zijn favoriete knuffel.

Dankzij haar onverzadigbare nieuwsgierigheid heeft de mensheid al verbazingwekkend veel ontdekt, maar het is nooit genoeg om onze honger volledig te stillen. Hoe meer we leren, hoe hardnekkiger onze nieuwsgierigheid wordt. En hoe complexer onze vragen worden, hoe meer we verlangen naar eenvoudige antwoorden.

Voor mij gold dat vooral op het gebied van slaap en dromen. Telkens weer vulde ik de onbekende, mysterieuze kloof tussen gisteren en vandaag met plezierige verbeelding. Toen ik met veel plezier dit verhaal begon te schrijven, voelde ik dat mijn verbeelding en de werkelijkheid liefdevol dichter bij elkaar kwamen.

Dit verhaal gaat over een winkelgebied dat je alleen kunt betreden als je slaapt. Het zit vol interessante plekken en mensen die de harten van slapende mensen veroveren, waaronder een foodtruck waarvan de snacks je helpen slapen, en mopperende Noctiluca's die koortsachtig pyjamaloze klanten aankleden. Ook ontdekken we Maxims werkplaats in een achterafsteegje, waar nachtmerries worden gecreëerd; een mysterieuze dromenmaker, die in een boshut op de Eeuwige Sneeuwberg woont en zich zelden laat zien; Babynap Wiegeling en haar precognitieve dromen, en de kabouters met hun vliegende dromen.

Bovenal is dit een verzameling verhalen over de DallerGut Dromenwinkel, de populairste plek onder slapende klanten; een winkel zo bijzonder dat klanten na een eerste bezoek blijven terugkomen. Ik hoop dat ook jij gefascineerd zult raken door deze plek, waar elke verdieping unieke dromen binnen een specifiek genre verkoopt en de eindeloze schappen zijn gevuld met prachtig verpakte dromendozen.

En tot slot, als dit verhaal jouw dagelijks leven kan verrijken, al is het maar een beetje, en je kan helpen met een goede nachtrust en zoete dromen, dan zou me dat niet blijer kunnen maken.

Miye Lee

Proloog

De historische winkel van de derde discipel

Penny zat bij het raam op de eerste verdieping van haar favoriete café. Ze was gekleed in een comfortabel T-shirt en haar korte haar pluisde. Die ochtend had ze van de DallerGut Dromenwinkel gehoord dat haar sollicitatie door de screeningsronde was gekomen en dat haar sollicitatiegesprek volgende week zou plaatsvinden. Ze had bij een boekwinkel in een nabijgelegen steegje allerlei boeken over solliciteren weggegrist en was zich nu aan het voorbereiden op het gesprek.

Maar haar concentratie was al een tijdje ver te zoeken. De man die theedronk aan de tafel naast haar, wiebelde continu met zijn voeten onder de tafel. De slaapsokken die hij droeg, waren zo kleurrijk dat ze Penny met elke beweging vreselijk afleidde.

De man droeg een dikke kamerjas. Met gesloten ogen nam hij kleine slokjes. Telkens wanneer hij op zijn thee blies, dreef een verfrissende bosgeur Penny's kant op. Hij dronk vast een speciale kruidenthee tegen vermoeidheid.

'Hm, zo lekker... warm... Zal ik nog een kop bestellen?' mompelde de man alsof hij in zijn slaap praatte. Daarna smakte hij met zijn lippen en begon weer met zijn voeten te wiebelen.

Penny draaide haar stoel zodat ze zijn slaapsokken niet langer kon zien.

In het café zaten naast de man meerdere gasten in hun pyjama. Al eeuwenlang stond Penny's woonplaats bekend om het verkopen van slaapgerelateerde producten. Inmiddels was hij uitgegroeid tot een grote stad met vele inwoners. De lokale bevolking, onder wie Penny, die hier was opgegroeid, was gewend geraakt aan klanten van buiten, die publiekelijk in pyjama rondliepen.

Penny nam een slok van haar inmiddels koud geworden koffie. Op het moment dat ze de bittere vloeistof doorslikte, verstomden de chaotische omgevingsgeluiden en voelde ze de lucht om haar heen frisser worden. Ze had de juiste keuze gemaakt om voor een kleine meerprijs twee pompjes Kalmte-siroop toe te laten voegen. Penny trok de lijst met sollicitatievragen naar zich toe en herlas de vraag waarmee ze had zitten worstelen.

Vraag. Welke droom en dromenmaker werden unaniem door de jury tot winnaar van de Grand Prix uitgeroepen tijdens de Droom van het Jaar-prijsuitreiking in 1999?

- A. *Als orka de Stille Oceaan doorkruisen* van Kick Slumber
- B. *Een week lang als mijn ouders leven* van Yasnoozzz Otra
- C. *Zwevend in de ruimte neerkijken op de aarde* van Wawa Sleepland
- D. *Theedrinken met historische figuren* van Doje
- E. *Een voorspellende zwangerschapsdroom van een onvruchtbaar koppel over de komst van een drieling* van Babynap Wiegeling

Penny kauwde op de achterkant van haar pen terwijl ze de opties afwoog. 1999 was lang geleden, wat het er niet makkelijker op maakte. Jongere dromenmakers als Kick Slumber en Wawa

Sleepland zouden het antwoord vast niet zijn. Met haar pen streepte ze die twee keuzes door. *Een week lang als mijn ouders leven* van Yasnoozzz Otra dan? Als ze het zich goed herinnerde, was die droom niet zo lang geleden uitgekomen. Otra's dromen werden voor hun lancering standaard groots onder de aandacht gebracht en de opgewekte stem van het reclamemodel stond nog in haar geheugen gegrift: 'Nog altijd eindeloos je ongehoorzame kinderen aan het terechtwijzen? Laat ze in hun droom gewoon een week lang als jou leven!'

Penny twijfelde tussen de twee overgebleven opties, en koos uiteindelijk voor antwoord E: *Een voorspellende zwangerschapsdroom van een onvruchtbaar koppel over de komst van een drieling* van Babynap Wiegeling. Ze reikte naar haar koffiemok voor nog een slok koffie, toen een harige voorpoot met een klap op de vragenlijst neerkwam. Van schrik gooide ze bijna haar koffiemok om.

'Nee, het antwoord is A,' zei de eigenaar van de grote poot zonder Penny hallo te zeggen. '1999 was het monumentale jaar waarin Kick Slumber zijn debuut maakte en direct de Grand Prix won. Ik heb destijds zes maanden moeten sparen voor die droom. Het was de meest levendige droom die ik ooit heb gehad! Van het gevoel van mijn vinnen die het water doorkliefdten tot aan de onderwaterwereld die ik onder de deining aanschouwde. Toen ik wakker werd, was ik er kapot van dat ik niet als orka was geboren! Penny, Kick Slumber is een genie. Weet je hoe oud hij toen was? Nog maar dertien jaar!' De eigenaar van de voorpoot klonk trots, alsof hij over zijn eigen prestaties sprak.

'O, Assam, jij bent het. Je liet me schrikken.' Penny schoof de koffiemok aan de kant. 'Hoe wist je waar ik was?'

'Ik zag je met een enorme stapel boeken de boekwinkel uit lopen. Ik wist dat ik je hier zou kunnen vinden. Jij studeert nooit thuis.' Assam wierp een blik op de stapel boeken op Penny's tafel.

‘Ben je je op het sollicitatiegesprek aan het voorbereiden?’

‘En hoe wist je dat dan weer? Ik heb het zelf vanochtend pas gehoord.’

‘Er gebeurt niets in dit gebied waar wij Noctiluca’s niet van weten.’

Assam was een van de Noctiluca’s die in deze straat werkten. Hun baan was te voorkomen dat slapende klanten hun kleding uitgetrokken en naakt bleven rondlopen. Ze zaten naakte klanten achterna met stapels kamerjassen aan hun lange klauwen om ze weer aan te kleden. De klauwen, hun immense voorpoten en knuffelige voorkomen maakten ze uitermate geschikt voor de rol. Hoewel het ironisch was dat ze zelf ook geen kleding droegen, dacht Penny dat naakte klanten waarschijnlijk liever in kamerjassen gestopt werden door even naakte harige wezens dan door goedgeklede mensen.

‘Je vindt het niet erg als ik even ga zitten, toch? Ik heb vandaag zoveel rondgelopen dat mijn voeten pijn doen.’ Voordat Penny antwoord kon geven, was Assam al in de stoel tegenover haar geploft. Assams kwispelende, pluizige staart stak door een gat in de rugleuning van de stoel.

‘Dit is veel te moeilijk.’ Penny las de vraag nogmaals door. ‘Assam, hoe oud ben je eigenlijk, dat je dit soort dingen weet?’

‘Het is onbeleefd om een Noctiluca naar zijn leeftijd te vragen,’ zei Assam stijfjes. ‘Ook ik heb vroeger hard gestudeerd om een baan in een van de winkels te krijgen. Maar ik had ervan afgezien omdat ik dacht dat deze baan beter bij me zou passen.’ Hij streelde over de kamerjassen die over zijn schouder hingen. ‘Hoe dan ook, Klunzige Penny heeft een interview bij de DallerGut Dromenwinkel! Zo zie je maar, voor alles een eerste keer.’

‘Ik zal wel veel goed karma hebben uit een vorig leven.’ Penny vond het een wonder dat ze überhaupt voor een gesprek was uitgenodigd.

De DallerGut Dromenwinkel was een van de populairste plekken om te kunnen werken. Een hoog salaris, werken in een prachtig eeuwenoud gebouw dat zonder te overdrijven een bezienswaardigheid van de stad te noemen was, en diverse extra's, waaronder gratis dure dromen tijdens speciale gelegenheden. Werken bij de dromenwinkel had ontelbaar veel voordelen, maar het grootste voordeel was de eer om met DallerGut te mogen werken.

Iedereen was bekend met DallerGuts stamboom en zijn verre voorouder. Sterker nog, zijn familie wás de oorsprong van de stad. Penny voelde zich zo overweldigd bij de gedachte met hem samen te werken dat het voelde alsof haar hele lichaam ervan opzwol.

‘Ik hoop echt dat ik deze baan krijg.’ Penny vouwde beide handen smekend samen.

‘En je gebruikt enkel dit soort boeken om je voor te bereiden?’ Assam hield de lijst met vragen omhoog, scande hem en legde het vel weer op tafel.

‘Ik dacht dat ik het beste zo veel mogelijk uit mijn hoofd kon leren. Je weet nooit wat ze zullen vragen. Iets over de vijf legendarische dromenmakers, wat de bestverkochte droom van het decennium is, of op welk tijdstip van de dag klanten uit verschillende tijdzones komen. Blijkbaar heeft de dienst waarvoor ik heb gesolliciteerd veel klanten uit West-Australië en Azië. Ik heb zelfs alle tijdzones en datumgrenzen uit mijn hoofd geleerd. Weet jij waarom klanten onze stad 24/7 bezoeken? Zal ik het je uitleggen?’

Penny stond te popelen om haar opgedane kennis te delen, maar Assam wilde haar lezing net zo graag vermijden en schudde zijn hoofd. ‘DallerGut zou nooit zulke onbelangrijke vragen stellen. Bovendien weet iedere middelbare scholier het antwoord op die vragen.’

Toen Penny teleurgesteld keek, stak Assam zijn poot uit om haar een schouderklopje te geven. ‘Maak je geen zorgen, Penny. Ik heb veel over DallerGut gehoord. Zoals je weet heb ik een groot sociaal netwerk, en ik werk hier nu al tientallen jaren.’ Assam wilde niet dat Penny weer naar zijn leeftijd zou vragen, dus hij sprak snel verder. ‘DallerGut schijnt graag open vragen over dromen te stellen. Helemaal zeker weten doe ik het niet, maar ik vermoed dat zijn vragen geen duidelijke antwoorden zullen hebben. Daarover gesproken, ik wilde je iets geven.’ Hij liet de kamerjassen van zijn schouder vallen en begon de berg kleding te doorzoeken. Even later haalde hij er een bundeltje uit, met daarin tientallen slaapsokken.

‘Nee, niet die, die zijn voor klanten met koude voeten... Ah, ja, daar is het!’ Assam toverde een dun boekje tussen de sokken vandaan. Het had een lichtblauwe, harde kaft met in elegante gouden belettering de titel: *De god van de tijd en zijn drie discipelen*.

‘Dat boek heb ik al in geen tijden meer gezien!’ Penny herkende de titel meteen. Iedereen die opgroeide in deze stad moest het als kind verplicht lezen.

‘Misschien dat DallerGut vragen zal stellen over dit verhaal. Wat je indruk ervan was, bijvoorbeeld. Als je het boek niet meer hebt opengeslagen sinds je klein was, zou je het nog eens moeten lezen. Zorgvuldig, deze keer. Het verhaal is belangrijk voor DallerGut.’ Assam schoof zijn stoel dichterbij en boog zich naar Penny toe. ‘Niet verder vertellen, maar ik hoorde dat alle medewerkers dit boek van DallerGut cadeau hebben gekregen.’

‘Meen je dat?’ Penny nam het boek vlug van Assam aan.

‘Absoluut. Dat bewijst hoe belangrijk dit boek voor hem is—’ Assams blik verschoof van Penny naar het raam. ‘O, hemel, ik moet aan het werk. Volgens mij zag ik zojuist iemand in zijn

ondergoed voorbijkomen.’ Zijn kastanjebruine neus trilde. Haastig pakte hij de kamerjassen van de grond, terwijl Penny hem hielp de slaapsokken in de bundel te proppen.

‘Succes met het sollicitatiegesprek, Penny. Laat me weten hoe het ging.’ Hij stond op van zijn stoel, zijn ogen nog altijd gefocust op het raam. ‘Hij draagt tenminste nog iets,’ mompelde hij. ‘Dank je, Assam.’

Assams staart maakte een cirkel in de lucht, als om te zeggen dat haar bedankje onnodig was, en verdween snel de trap af.

Penny streelde de kaft van het boek dat Assam had achtergelaten. Hij had een punt. Waarom had ze er zelf niet aan gedacht dit boek te lezen? Dit verhaal omvatte het ontstaan van deze brede winkelstraat, de geboorte van de stad en bovenal het ontstaan van de DallerGut Dromenwinkel. Als DallerGut waarde hechtte aan geschiedenis, dan was de kans groot dat de antwoorden op zijn vragen in dit boek te vinden zouden zijn.

Penny vouwde de lijst met sollicitatievragen op en stopte hem in haar rugzak. Ze dronk de rest van haar koffie in één teug op, rechte haar rug en sloeg het boek open.

HET VERHAAL VAN DE GOD VAN DE TIJD EN ZIJN DRIE DISCIPELEN

Lang, lang geleden leefde er een god van de tijd, die heerste over het leven van de mensen. Op een dag at de god zoals gewoonlijk ontspannen zijn lunch, toen hij zich plots bewust werd van het feit dat hij niet veel tijd meer had. Hij riep zijn drie discipelen bijeen om hen op de hoogte te stellen.

De eerste discipel, dapper en onverschrokken, vroeg hun leermeester wat ze nu moesten doen. De fijngevoelige